

A Bergman fivérek

CSAK MI
ketten

CHLOE LIESE

A Bergman fivérek

CSAK MI
ketten

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Chloe Liese: *Only When It's Us – The Bergman Brothers Book 1*
This edition first published in 2023 by Berkley,
an imprint of Penguin Random House LLC

FORDÍTOTTA
Tamás Paulina

SZERKESZTETTE
Kalocsai Judit

BORÍTÓTERV
Penguin Random House LLC

ISBN 978-963-636-264-5

Minden jog fenntartva

© Chloe Liese 2020, 2021, 2023

© Kossuth Kiadó 2024

© Hungarian translation Tamás Paulina 2024

*Minden nőnek, aki bátran küzdött,
és mindenkinek, aki szerette érte.*

„Talán nem a barátságtalanság
a szerelem legmaróbb lényege?”

JANE AUSTIN, *Büszkeség és Balítélet*

ELSŐ FEJEZET

Willa

Bridgit Mender: *Hurricane*

Mondták már nekem, hogy gond van a vérmeárákletemmel. Jobban szeretem, ha *szenevedélyesnek* neveznek. Nagy szó egy focistának, tudom, de ha az ember olyan sokat dolgozik könyvesboltban, ahogy én tettem sok nyáron át, elkerülhetetlen, hogy ne növekedjen a szókincse.

Szenevedélyes: „Jellemzően erős, ellentmondásos, heves érzések uralják.”

Jó vagy sem, ez vagyok én, Willa Rose Sutter, beismerem.

Talán kissé túl rövid a gyújtózsínórom? Kétségtelenül. És a reakcióim esetenként aránytalanul hevesek? Néha. Megtanulhattam volna, hogy imitt-amott fékezzem magamat, de én megtagadom, hogy lecsillapítsam a bennem dúló vihart. Mert a saját szenevedélyességemhez fűződő eltéphetetlen kötelék az a természetből eredő erő, amely mozgásban tart. Versengő típus vagyok. És ez határozottan előnyös személyes adottság. Profi sportoló szeretnék lenni, mi több, a legjobb a világon a saját területemen. Ahhoz, hogy a legjobb légy, eredendő adottságokra van szükséged, de ami még ennél is fontosabb, csillapít-

hatatlan éhségre. Jobban kell akarnod, mint ahogy bárki más teszi. A távoli álmok így tudnak valósággá válni.

Szóval, igen. Olykor kissé harcias vagyok. Keményen küzdök, kötekedő, és szeretek nyerni. Nem nyugszom bele. Nem adom fel. *Semmi* nem állhat az utamba.

És éppen ez az, amiért komolyan össze kell kapnom magamat, mert valami éppen most akar az utamba állni. Hogy mennyire leszek képességeim teljében a legnagyobb ellenfelelünkkel megvívandó, jövő heti mérkőzésünkön, az csak egy hajszálon függ, az Üzleti matematika kurzusomnak és a szörnyeteg tanáromnak köszönhetően.

Elkések az óráról, próbálok nem bicegni amiatt, hogy a brutális edzés után mennyire sajognak az izmaim. Ahogy lerohanok a hatalmas előadóterem lépcsőin, minden erőmre szükségem van, hogy ne nyifogjak – *jaj-jaj-jaj* – minden egyes lépésnél.

A terem tele van, csak pár üres hely árválgodik pont az első sorban.

Felsőhajtok. Szuper. Nem elég, hogy kések, de ezt még nyilvánvalóvá is teszem azzal, hogy legelől ülök le, a középpontban. Amilyen csendben csak képes vagyok rá a fájdalomcsillapító és forró fürdő után sóvárgó izmaimmal, becsusszanok egy üres helyre, és előhalászom a jegyzetfüzetemet.

MacCormack professzor továbbra is egyenleteket firkál a táblára. Talán nem veszi észre, hogy késtem.

– Miss Sutter. – A pasas ledobja a krétát, megfordul és leporolja a kezét. – Kedves öntől, hogy csatlakozik hozzánk.

Basszus!

– Elnézést, professzor úr.

– Zárkózzon fel Ryderrel. – Tökéletesen figyelmen kívül hagyva a bocsánatkérésemet, MacCormack visszafordul a táblához, és a válla felett mutat a hüvelykujjával a jobb oldalam felé. – Neki megvannak a jegyzeteim.

Leesik az állam. Már három alkalommal kértem el Mac jegyzeteit ebben a szemeszterben, amikor mérkőzésre utaztam, és kihagytam az órát. De a prof csak vállat vont, és azt mondta, „meg kellene oldanom a problémáimat, és eldönteni, mi az igazán fontos számomra”. Ez a Ryder meg csak úgy *megkapja* a jegyzeteket?

Attól a bizonyos temperamentumtól kivörösödik az arcom. A fülem hegye átforrósodik, és ha lángok tudnának kicsapni a fejből, akkor az most megtörténne.

Végül odafordulok, ahova Mac mutatott, beteges kíváncsisággal a fickó iránt, akit a professzor örömmel lát el jegyzetekkel, miközben én teljesen magamra hagyva, mindennemű segítség nélkül próbálok felzárkózni. Pedig tényleg szükségem van segítségre. Alig tudok egy elégséges osztályzatot szerezni, ami nemsokára karó lesz, ha csak a mindenható nem könyörül meg alázatos leányán, Willa Rose Sutter nevezetűn, és biztosítja be a közelgő félév végi jegyeimet.

A düh az egész testemet igénybe vevő érzés nálam. A lélegzetem felgyorsul tőle. Nyaktól fölfelé forró tűzhányóvá alakulok. A szívem viharosan dobog, a pulzusom sebesen kalapál, mint valami dobszóló. Szinte *belekékülök*.

Ezzel az egész testemet átjáró haraggal fordulok a kis kedvenc felé. Ryder, a Jegyzetek Birtoklója.

Baseballsapka van rajta, mélyen a fejébe húzva a borzas sötétszőke haján. Bozontos szakáll, ami nem túl hosszú, de annyira mégis, hogy eltakarja az arcát, és ne lássam igazán, hogy is néz ki, nem mintha túlzottan érdekelne. A tekintetét a jegyzeteire szegezi, azokat pásztázza balról jobbra, úgyhogy a szemét sem látom. Hosszú orra van, bosszantóan tökéletes, amivel épp szórakozottan szusszant, mintha egyáltalán nem érdekelné, hogy épp őt nézem, és hogy meg kell velem osztania a jegyzeteit. Azokat a jegyzeteket, amelyek segítségével elkerül-

hettem volna, hogy kudarcot valljak a legutóbbi két röpdoga és az első írásbeli felmérő alkalmakor.

A tekintetem visszaröppen MacCormackre, aki van annyira pofátlan, hogy rám vigyorogjon a válla felett. Lehunyom a szemem, és nyugalmat erőltetek magamra. Vagy ezt teszem, vagy felöklelem a tanáromat egy dührohammal.

Tartsd a szemed a célon, Willa.

El kell végeznem ezt a kurzust ahhoz, hogy játszhaszak. És játszanom kell minden mérkőzésen, azért is, hogy a lehető legjobban elősegítsem a csapatom esélyeit a győzelemre, meg azért is, mert Murphy törvénye szerint a játékosfigyelő fejedá-szok mindig azon a mérkőzésen vannak jelen, amit kihagysz. Nos, valójában Murphy azt mondja, hogy ami elromolhat a lehető legrosszabbkor, az el is romlik, és elmulasztani egy fejedá-szt, ez az én változatom erre.

Az a helyzet, hogy szükségem van azokra az átkozott jegyzetekre, és hogy megszerezsem őket, le kell nyelnem a büszkeségemet, és nyíltan kérvényt kell intéznem ehhez a tahóhoz, aki szemmel láthatóan fütyül rám. Megköszörülöm a torkomat. *Hangosan.* Ryder megint szusszant, lapoz egyet, a tekintete a táblára ugrik, aztán megint lefelé. Idefordul? Észrevesz? Megszólít? *Hé, miben segíthetek?*

Naná, hogy nem.

MacCormack tovább locsog és ír, a jegyzetei egyszerre láthatók a táblán és a kijelzőn, ahol a szavai szöveg formájában is kibontakoznak nagy, jól olvasható betűtípussal. A következő oldal már felugrik, még mielőtt teljesen leírhattam volna az előzőt, és minden pillanatban csak nő a dühöm. Mintha Mac kifejezetten *akarná*, hogy megbukjak.

Újra mély levegőt veszek, és odasúgok Rydernek.

– Bocsánat!

Ryder pislog. A szemöldöke összeszalad. Halványan felcsillan bennem a remény, hogy meghallott, és felém fordul, de ehelyett újra lapoz egyet, és megint jegyzetelni kezd.

Percekig ülök döbbenten, mielőtt lassan újra a tábla felé fordulnék, a haragtól reszkető végtagokkal. Az ujjaim szorosan megmarkolják a tollamat. A kezem olyan erővel csapja fel a jegyzetfüzetemet, hogy szinte letépem a tetejét. Visítani tudnék a frusztrációtól, de tény, hogy csupán az „itt és most” felett tudok jelenleg kontrollt gyakorolni. Úgyhogy beleharapok a nyelvembe, és őrült sebességgel írni kezdek.

Húsz perc múlva MacCormack ledobja a krétát, azután az osztály felé fordul. A harag ködében alig hallom, amint felteszi a kérdéseit. A hallgatók emelgetik a kezüket és válaszolnak, mivel követni tudták az előadást, és mert a többségnek valószínűleg nincs két teljesen különböző élete, ami széttépi. Sportoló és hallgató, egy nőszemély és emellett valakinek a lánya.

Mert nekik biztos van széles mozgásterük, ami nekem nincs. Nekem *muszáj* kiválónak lennem, de az az igazság, hogy ez a nyomás éppen ellenkezőleg hat: kudarcba kerget. Nos, a focit kivéve. Az életem árán sem vallanék ott kudarcot. De minden más egyre szarabb. Szórakozott barát vagyok, jelen nem lévő leánygyermek, nem elég lelkes főiskolai hallgató. De ha legalább ez a professzor békén hagyna, lenne némi esélyem kihúzni egyet a kudarcaim listájáról.

MacCormack alighanem érzi, hogy a tekintetem lukakat éget a húsába, mert miután zsebre vágta az utolsó feleletet is, megint rám néz és vigyorog.

– MacCormack professzor – szűröm a szót az összeszorított fogaim közül.

– Igen, Miss Sutter?

– Ez valami tréfa?

– Sajnálom, de nem, nem ez a helyes képlet a kamatos kamat kiszámolásának.

Megint visszafordul a hallgatósághoz, és megajándékozza őket egy mosollyal, amit én is láthatok.

– Vége az órának!

Csak ülök hülyén, hogy a professzorom megint lepattintott. A hab a tortán, hogy mikor Ryder feláll a helyéről, egyszerűen a viseltes bőrtatyójába söpri az értékes jegyzeteit, becsatolja a táskát, majd átveti a vállán, aztán felnéz, és a tekintetünk végre találkozik. A szeme kikerekedik, és egy gyors pillantással végigmér.

Ryder szeme sötétzöld, és legyen átkozott, de ez a kedvenc színem, pontosan olyan, mint egy friss, ropogós focipályáé. Csak annyi időm van, hogy ennyit észrevegyek, mert a haragom visszatart attól, hogy bármilyen más vonását kiértékelhessem. Amikor a pillantása az edzőcipőmről és laza futógatyámról visszatér, megint találkozik a tekintetünk, és a szeme öszszeszűkül: pontosan érzékeli, milyen ijesztő kifejezés ül az arcomon. Majd megfulladok a dühtől, úgyhogy biztos vagyok benne, hogy gyilkos ábrázatom van.

Most végre tudomásul veszi a létezésemet, miután eddig füttyült rám?

Hátrahúzza a vállát, teljes hosszában kiegyenesedik, és csak annyit gondolhatok: *Bakker, nem egyszerűen seggfej. Hanem egy nagydarab seggfej.*

Kipattanok a helyemről, és besöpöm a jegyzetfüzetemet a padról. A tollamat beledöföm a nagy, kusza hajgombócba, ami a fejem tetején látható, és halálos pillantást vetek Ryderre. Rám bámul, amikor egy lépést teszek felé, és belenézek az emelyítően tökéletes zöld szemébe.

Hosszú, heves szempárbajt vívunk. Ryder tekintete öszszeszűkül. Az enyém is. És elkezd nedvesedni, pislogásért rimánkodik. De megtagadom tőle.

Ryder szája sarka lassan felkunkorodik. Vigyorog rajtam, a seggfej.

A tekintetem hirtelen lejjebb téved, a szájára, amit elrejt az a burjánzó arcszőrzet. És pislogok.

A francba. Gyűlölök veszíteni. *Gyűlölök.*

Éppen szólásra nyitnám a számat, hogy megkérdézzem, mi olyan átkozottul mulatságos, amikor hátralép és simán sarkon fordul, azután felugrándozik a tanterem lépcsőin. Én meg csak állok, remegve a dühtől, teljesen kiakadva erre a bunkóra meg a furcsa, elutasító viselkedésére, egészen addig, amíg a terem gyakorlatilag már teljesen kiürült.

– Fel a fejjel, Miss Sutter – mondja MacCormack, és lekapcsolja a villanyokat, sűrke árnyakkal borítva be a tantermet, meg a sápadt reggeli napfény sugaraival, amelyek beszivárognak az ablakon.

– Nem igazán tudom, minek örüljek, professzor, amikor el fogom bukni az óráját, amit nem engedhetek meg magamnak.

Egy pillanatra eltűnik az arcáról a távolságtartó maszk, de visszatér, még mielőtt bizonyosra vehetném, hogy eltűnt.

– Majd kitalálja, mit tegyen. Legyen szép napja!

Mikor az ajtó becsukódik, és egyedül maradok, újra lehuppanok a helyemre, és hallgatom, ahogy a kudarc suttogása visszahangzik az üres teremben.

– Tényleg csak úgy kiment?

Rooney – a csapat- és lakótársam – hitetlenkedve bámul rám.

– Jaja.

Többet is mondanék, de túl dühös és kimerült vagyok. Technikai gyakorlatokat végzünk, és miközben életem legjobb formájában vagyok, a lépcsőzés mindig kifog rajtam.

– Húha. Micsoda pöcs!

Rooney viszont egyáltalán nem fáradt. Már rájöttem, hogy ő egy mutáns, mert még soha nem hallottam, hogy ez a nő

kifogyna a szuflából, és nem azért, mert nem dolgozik keményen. Az edzőnk ugyanis klinikailag igazoltan szadista.

Rooney olyan, mint egy életnagyságú Barbie baba. Klasszikus dél-kaliforniai lány – futásra termett lábak, ragyogó bőr, halvány szeplők, egy köteg platinaszőke haj, amelyet mindig hosszú, sima lófarokban visel. Megáll, vizet iszik, és pontosan úgy fest a lemenő nap fényében, mint egy modell a strandon. Én viszont úgy nézek ki, mint Dolores Umbridge a Harry Potterből, miután elkapták a kentaurok. A drótszerű hajam minden irányba vadul kilóg a lófarokból, az arcom sötét rózsaszín az erőfeszítéstől, és a focista lábszárizmaim remegnek az erőfeszítéstől. Rooney és én nem is különbözhetnénk jobban, nemcsak külsőre, de a személyiségünkben is, és talán éppen ezért vagyunk annyira jó barátok.

– Nem kérdés, tényleg pöcs – felelek. – De ő az a pöcs, akire szükségem van, mert nála vannak a legutóbbi órák jegyzetei, meg azok is nála lesznek, amiket még el fogok mulasztani, amikor meccsre utazom.

Éppen a pálya következő része felé kocogunk, hogy az egyérintéses gyakorlatainkat ismételgessük. Először én futok hátrafelé, és Rooney a levegőbe rúgja a labdát, mielőtt felém lőné. Visszafejelem, ő megint rám röpíti, megint visszafejelem. Addig fogjuk ezt csinálni, amíg pozíciót nem cserélünk, és akkor ő jön.

Rooney passzolja a lasztit, és én a lábához fejelem.

– És mit fogsz csinálni, ha az a fickó nem adja oda a jegyzeteit?

– *Fogalmam* sincs, mit csináljak. Épp ez a problémám. Nincs megoldásom egy olyan fickóhoz, aki jól láthatóan egyszerűen fütyül rám. Tudom, hogy néha kicsit undok tudok lenni, de tök udvarias voltam vele. Miközben ő meg... durva volt. Nem is igazán értem, miért. És tényleg kellene azok a jegyzetek.

Miután pozíciót cserélünk, felszedem a labdát a lábfejemmel, a levegőbe rúgom, aztán egyenesen Rooney homlokára.

– Őszintén – mondja Rooney, miután visszafejeli a labdát –, szerintem itt a te tanároddal van a gond. A mi hallgatói szerződésünk értelmében ő köteles úgy igazítani az órarendet, hogy az alkalmazkodjon a sportolói időbeosztásodhoz, márpedig a viselkedése kifejezetten ellenséges a te helyzetteddel és törekvéseiddel szemben. A helyedben én kinyomtatnám a megállapodásunkat, megjelennék a fogadóóráján, és emlékeztetném azt a bunkót, hogy törvény és etika szerint is köteles támogatni a tanulásodat, hiszen több nyilvánosságot és pénzt szerzel a főiskolájának, mint amennyit az ő nyomorúságos akadémiai papírai valaha is képesek lesznek begyűjteni.

Hát igen. Rooney Barbie babának látszik, de észt is tartogat a két füle között. Egy napon kiváló ügyvéd lesz belőle.

– Lehet. De ez egy keményfejű fickó, Roo. Azt hiszem, még inkább pokollá tenné az életemet, ha ilyesmivel próbálkoznék.

Rooney összevonja a szemöldökét, miután megint visszafejeli a lasztit.

– Oké, akkor mutasd meg neki a szerződést, de legyél nyájas. A kedvességeddel öld meg. Tégy meg mindent, ami ahhoz kell, hogy játszhas a jövő héten. Szükség van rád, Willa, és őszintén, azt hiszem, hogy ha nem játszol, akkor belülről fogsz porrá égni.

Ahogy befejeztük a gyakorlatozást, a labda a lábamhoz esik, és én lebámulok az ismerős holmira. Olyan látvány ez, amivel már ezerszer találkoztam – a fekete-fehér bőrlaszti az élénkzöld fűvön, kétoldalt a két stoplis csukámmal. A foci az egyetlen biztos dolog az életemben, miközben minden más kiszámíthatatlan. Ebben a sportban élek és lélegzem, nemcsak azért, mert én akarok lenni a legjobb, hanem azért is, mert ez az egyetlen, ami időnként képes működésben tartani.

Rooney-nak igaza van. Nem mulaszthatok, nem lehet, hogy ne játszhasak a mérkőzéseken. Fel kell szívnom magamat, és el kell végeznem valahogy ezt a kurzust, kerül, amibe kerül.

– Na gyere – mondja Rooney, és átkarolja a vállamat. – Ma este rajtam a sor, hogy főzzek.

Úgy teszek, mintha öklendeznék, mire belém bokszol, amittől oldalra tántorodok.

– Remek. Amúgy is szükségem van egy rendes méregtelenítésre.

MÁSODIK FEJEZET

Willa

Brynn Elliott: *Might Not Like Me*

Az egész kampuszon ismert a forrófejűségem. Akadt már néhány összetűzésem a futballpályán, de volt egy alkalom még újonc évemben, amikor valami hülye tyúk nekiment Rooney-nak a kávézóban, és azzal gyanúsította, hogy ellopta a fiúját. Én már felmáshztam az asztalra, hogy leüssm azt a hazudozót, aztán végképp kinyírjam egy jó kis profi birkózóra valló könyökfogással, amikor Rooney hálístennek elkapta a galléromat és visszatartott, még mielőtt kirúgathattam volna magamat a suliból. Ettől függetlenül, az incidens olyan respektust szerzett nekem a főiskolán, amitől nem is próbáltam megkímélni a népet. Így ugyanis szinte mindenki vagy fél tőlem, vagy legalábbis megtartja a tisztes távolságot. És ez nekem tökéletesen megfelel.

De az az igazság, hogy akármilyen gyorsan kelek azoknak az embereknek a védelmére, akiket szeretek, akármennyire kész vagyok belemászni valakibe a csatamezőn, hogy birtokoljak minden hasznos pillanatot, a szóbeli konfliktusokat *egyáltalán* nem szeretem. Azt hiszem, egyszerűen allergiás vagyok a szóbeli egyet nem értékre és a kellemetlen beszélgetésekre. Ahányszor ilyen adódna, én sürgősen odébb megyek eggyel.

Ezért van az, hogy haragos, viszkető pontok jelennek meg a nyakamon és a mellkasomon, miközben épp MacCormack professzor asztala előtt ülök, és nézem, ahogy olvassa a sportolói-hallgatói szerződésemet.

– Hm. – A professzor behajtja az utolsó oldalt is, megfordítja a dokumentumot az asztalán, és visszatolja elé. – Figyelen, Sutter. Hiszi vagy sem, de én kedvelem és tisztelem magát.

A szemöldököm felugrik.

– Akkor igencsak a bolondját járatja velem.

Mac mosolya visszatér. Rá kell ülnöm a kezemre, nehogy le akarjam pofozni róla.

– Ezt az órát én nem csak magának tartom. Maga döntött úgy, hogy sportoló és hallgató lesz, és ezzel együtt jár az a felelősség is, hogy megfelelően osztja be az idejét. Maga nem mondta el nekem a kurzus előtt, hogy mikor fog hiányozni, és hogy szüksége lesz a jegyzetekre. Nem kommunikált egészen addig a napig, amíg először el nem mulasztotta az órát, a következőt meg csak *utána* jelezte. Ez azt mutatja számomra, hogy ez az óra nem élvez magánál elsőbbséget, pedig, őszintén szólva, én azt hiszem, hogy úgy kellene lennie. Ez a kurzus alapvető, ha a későbbiekben bármilyen üzleti menedzselést szeretne gyakorolni.

Fészkelődöm a helyemen. Tudtam, hogy el fogok mulasztani órákat a meccsek miatt, de előre elkérni magamat tőle, az ijesztő lett volna. Kettesben kellett volna találkozni, és úgy megkérni, hogy vegye figyelembe a szempontjaimat. De ez... nos, ezt feszélyezőnek éreztem, és mint említettem, nemigen bírom a konfliktusokat.

– Ennek következtében – folytatja Mac – azt hiszem, hogy maga talán azon sportolók egyike, akik azt gondolják, hogy nincs *szükségük* tanulásra, és ki-be ugrándoznak az órákon, így próbálják követni a tananyagot. De ez az én óráimon nem megy.

Kinyitom a számat, hogy megmondjam, ez nem igazságos, és hogy én igenis szeretem tanulni azt, amit az üzleti irányításhoz tudnom kell. Hogy igazán szeretnék jól teljesíteni az óráján, meg a többi fontosabb órán, mert nagyon jól tudom, hogy nem lehetek élsportoló egy életen át. Amikor abbahagyom, remélhetőleg emberbaráti tevékenységet végezhetek majd a tudásomra alapozva, és szeretném bebiztosítani, hogy én magam irányíthassak és átkozottul jó munkát végezhessenek. Mindezeket el kéne neki mondanom, de egy szó sem jön ki a számon. Az állkapcsom szorosra zárul, a gyomrom görcsbe rándul.

MacCormack előredől, az asztalára könyököl. Idétlen fekete keretes szemüvege van a sejtelmes óceánkéék szeme körül. A majdnem-fekete haja stílusosan kócos, a képe mindig borostás, mintha pont aznap reggel borotválkozott volna, és ha nem ez a szabotáló hatalmas baromarc lenne, aki legalább tíz évvel idősebb nálam, akkor talán azt gondolnám, milyen cuki. De jelenleg mindössze arra tudok gondolni, hogy ő az a fickó, aki tönkre fogja tenni a focikarrieremet.

– Zaklatottnak látszik – mondja nekem nyugodtan.

Szaggatottan mély levegőt veszek, forró könnyek szűrják a szememet. *Nem sírhatsz, Sutter. Soha ne mutasd meg az ellenségnek a gyöngye pontodat.*

– Sajnálom – préselem ki a torkomat szorító csomó mögül.

– Én nem tudok... nem beszélek jól, amikor...

Nagyot nyelek, két ujjam közé fogom az ornyergemet, mélyet lélegzek. Amikor kifújom a levegőt, valamivel összeszedettebb vagyok, és megtalálom a bátorságomat.

– Igenis érdekel a kurzus. Elismerem, nem nagyon tudtam ezt önnek megmutatni. Szólnom kellett volna, még mielőtt a szemeszter elkezdődik, de előzőleg még soha nem volt szükségem ilyesmire. Azelőtt a tanárim automatikusan megtartották számomra a jegyzeteiket, és elküldték, amire szükségem volt.

Mac hátradől a székén, összevonja a szemöldökét.

– Nos, én nem tartozom ezen tanárok közé, és ha maga profi női élsportoló akar lenni, akkor van egy hírem a maga számára: meg kell tanulnia, hogyan álljon ki magáért.

Fortyogok.

– Aha, értem, tisztában vagyok azokkal az előítéletekkel és kettős mércékkel, amellyekkel a női sportolóknak szembe kell nézniük, és felkészültem erre. De mindenképpen köszönöm a kioktatást.

– Remek. – Mac az égnek löki a kezét. – Nos, az én álláspontom az, hogy semmiképp nem akadályozom a maga sikerét ezen a kurzuson. Én itt vagyok, eddig is elérhető voltam, az is maradok, és egy sereg ember van az órán, akitől elkérheti a jegyzeteket. Ezüsttálcán kínáltam magának Rydert...

– Ezüsttálcán?! – Előrehajolok, és tenyérrel az asztalára csapok. – Ő egyszerűen nem vesz rólam tudomást.

– Lehet, hogy nem tesz eleget azért, hogy meghallja. – Mac vállat von, feláll, és a karjába söpör egy csomó papírt az asztaláról, meg a laptopját. Előbb a karórájára néz, azután rám. – Akárhogy is, a maga sikere nem az én felelősségem. Kínáltam megoldást a problémájára. Nem fogom kézen fogva odavezetni hozzá. Találja meg a módját. Beszéljen vele. Ne az legyen, hogy egyszer odasusog valamit, aztán feladja és inkább gyilkos pillantást vet rá.

A szemem kikerekedik.

– Magának titkos térfigyelő kamerái vannak abban a teremben?

Az átkozott vigyor a képén mosollyá szelídül.

– Csak éppen szemek vannak a tarkómon is. Melyik tanárnak nincsenek? Na gyerünk, Sutter. Idő van, kezdődik az óra.

Ez alkalommal nem én vagyok az egyetlen, aki késik. MacCormack határozott léptekkel siet előttem, egy puffanással ledobja a papírköteget az asztalra, összekapcsolja a laptopját a kivetítővel, és egy kis mikrofont tűz az inge gallérjára, aztán már bele is vág az órába. A terem megint tömve van, és az egyetlen üres hely megint az első sorban, a méretes seggfej, Ryder mellett található, aki a Jegyzetek Birtoklója.

A múltkor túl dühös voltam ahhoz, hogy feldolgozzam a külsejét, ezért most visszamenőleg is megállapítom, hogy ugyanolyan cuccot visel, mint valamiféle egyenruhát: kopott sötétkék baseballsapka, egy másik, puhának tűnő laza flaneling, fakó farmergatya. Hosszú lába kilóg a széke alól, a tekintetét lefelé szegezi, ennek az órának az anyagát böngészi. Ugyanúgy ügyet sem vet rám. Ledobom magamat a szabad helyre, dühöngve, és kinyitom a jegyzetfüzetemet.

Ez alkalommal legalább képes leszek teljes egészében követni az órát. És nem *neki* köszönhetően.

Miközben MacCormack beszél, teljesen belemerülök a tananyagba, mert – ahogy azt majdnem nem mertem neki elárulni – tényleg érdekel az üzleti menedzsment témája. Zavartalanul koncentrálok. Csodálatos jegyzeteket készíték mindenről. Még a kezemet is felnyújtom, és felteszek egy kérdést Macnek, amit meglepett, elismerő mosollyal fogad. Kezdek visszatérni az egyenesbe. Azt még mindig ki kell találnom, hogyan szerezhetem be a jegyzeteket azokról az órákról, amiken nem leszek itt, de a mai napon Willa Rose Sutter remek formában van...

A karomat lökés éri, a kezem, amivel írok, vízszintesen megcsúszik, és a fekete tollam keresztben végigszántja a jegyzeteimet. Jobbra fordulok, és összeakad a szemem Ryder tekintetével. Az ő bosszantó és meghökkentő zöld szeme ugyanaz, mint a múltkor, és ugyanúgy kikerekedik, mikor rám néz, mintha újból meglepné, hogy a világon vagyok.

Lenézek a jegyzeteimre, aztán vissza rá.

– Ez meg mi a fene volt? – sziszegem.

A szája kinyílik, és egy pillanatig furán fennakadok ezen. A riadt arckifejezésével, az összevissza hajával és bozontos szakállával, a kék-zöld kockás ingével, amit visel, pont úgy néz ki, mint egy favágó, akit mozdulat közben szakítottak félbe. A tekintetem lejjebb ereszkedik a szeméről, az arcát kutatom. Anynyi mindent rejt az a szőke bozont. Járomcsontok, ajkak, állvonal...

Vajon hogy nézhet ki mindezek alatt?

Kitépem magam a bizarr gondolataimból, és megint a szemébe nézek, várakozóan. Bocsánatkérést, magyarázatot várok, *bármit*, ami megindokolja, hogy miért könyökölt bele a karomba, és cseszte el a jegyzeteimet.

De semmi. A szája becsukódik, a szeme összeszűkül, aztán ismét előrefordul, tekintete a táblán. Mac oldalt vált a kijelzőn, és a hallgatóságnak legalább az egyharmada felsóhajt, mind, akik nem tudtak elég gyorsan jegyzetelni. Ez engem is magába foglal, köszönhetően a seggfej favágónak, aki eltérített az olvasástól, és megakadályozta, hogy leírjam a legutolsó sorokat.

– Jusson eszükbe – mondja Mac az osztálynak –, hogy ennek a kurzusnak az első hat hete arról szól, hogy megalapozzuk az üzleti matematikát. Elméletet tanítok, és lenyomom a torukon. De ezen a ponton úgy látom, hogy kissé túl vannak terhelve.

Egy nagy közös sóhajtás, amit suttogások és mormogások követnek, jelzi, hogy MacCormack talán egy félelmetes előadó, de legalább ismeri a közönségét.

– Most úgy állunk – folytatja –, hogy a kurzus hátralévő részére ajánlatos egy partnert választaniuk, akivel közösen fognak dolgozni. Ennek két oka van. Az egyik, hogy nagyon sokan vannak – mondja Mac. – Számos egyéb tanártól eltérően, én nem fogom magukat lepasszolni egy asszisztensnek. Megta-

lálnak az egész szemeszter alatt a hivatali óráimban, viszont az üzlet az, hogy ha kettesével összeállnak, megfeleződik a beadandó dolgozatok és projektek száma, amelyeket osztályozni fogok. A másik ok pedig, hogy ha bárki önök közül üzleti karriert szeretne építeni a jövőben, annak ki kell fejlesztenie az alapvető képességeit az együttműködésre, érvelésre, vitákra, kompromisszumokra. A számok és gazdasági elméletek ismerete nem lesz elég, ha nem tudnak kommunikálni a csapattársaikkal, odafigyelni az elgondolásaikra, és szintetizálni a belső meglátásaikat egy praktikus, sikeres alkalmazhatóság formájában. A csapatmunkájuk lényege a végső projekt és a teszt – folytatja Mac –, ugyanakkor a félévi vizsga is lassan itt van a nyakunkon. Azt javaslom, kezdjenek el megismerkedni a partnerükkel, inkább előbb, mint később, és támogassák egymást a tanulásban. Tanuljanak együtt, vizsgáztassák, kérdezzék egymást. Szokjanak össze. Habár még nem tartunk a szemeszter felénél sem, kezdjenek el dolgozni a projektjükön, mihelyest párba állnak. Az utolsó vizsga és projekt az osztályzatuk felét teszi ki, szóval azoknak, akik eddig küszködtek... – A tekintete végigpásztázza az évfolyamot, és nem á tallja felvonni az egyik szemöldökét, amikor a pillantása rám vetül. – Javaslom, vegyék ezt nagyon komolyan. Ez tönkremeheti vagy a mennybe menesztheti az osztályzatukat.

Újabb sóhajtásözön hullámszik végig a termen. Mac vigyrog, zsebre vágott kézzel.

– A tanuló párokat a következő órán hirdetjük ki. Szép napot mindenkinek!

Még mielőtt rátehetném a kupakot a tollamra, Ryder felpattan a helyéről. A vállára löki a táskáját, és kiviharzik a teremből, keresztülkigyózáva és -nyomakodva a lassan szedelődzködő izgatott tömegben.

Lassan fordulok vissza, elképedve a fickó bunkóságának szintjén. Úgy értem, komoly *munkába* kerülhet ekkora faszfejnek lenni.

– De bizonyos értelemben egy cuki faszfej – mondja egy hang.

Összerezzenek és balra fordulok.

– Bocsi. Nem tudtam, hogy hangosan gondolkodtam.

A lány vállat von és mosolyog.

– Ne aggódj. Nyilvánvaló volt. Emily vagyok.

– Willa.

Felállok, becsukom a jegyzetfüzetemet és a táskámba sülyesztem.

A lány még szélesebben mosolyog.

– Ó, tetszik a neved. Mint a regényíró Willa Cather?

Bólintok, és belém hasít a fájdalom, amikor Mama jut eszembe.

– Jaja.

Meg kellene kérdeznem Emilyt, hogy alaposan jegyzetel-e, és hogy támaszkodhatok-e rá abban, hogy lemásolom őket. De a nyelvemet megint megbénítja a szorongás, hogy bárkitől bármit is kérjek – vagy ami még rosszabb, az attól való félelem, hogy elutasíthat.

– Hát akkor, legyen szép napod! – mondja vidáman.

Egy egész hegynyi iskolai munkám van, edzenem is kellene, mert az egyik legerősebb ellenfelünk elleni mérkőzésre készülünk, de én a kórházba tartok, hogy megtudjam, hogy ment a mamám legutóbbi szövettani vizsgálata. A „szép” nem éppen az a kifejezés, amit ezzel a nappal kapcsolatban elvárhatok.

– Köszönöm – mondom. – Neked is.

Mostanra megszoktam ezeket a kórházi körülményeket. A szagokat, a hangokat. A liftek surrogását és csengetését, amikor megállnak, az edzőcipőm nyikorgását a linóleumon. A fénycsövek folyamatosan zümmögő hangját, a fertőtlenítők és a vizet keveredő szagát. Eléggé furcsa, de nem utáltam meg. Ez az a hely, ami otthont adott Mamának az elmúlt hónapban, és ahol ő van, ott akarok lenni én is.

– Willa Rose! – Mama leteszi a könyvét, és vékony karját szélesen kitarja felém.

– Szia, Mama. – Puszit dobok neki, aztán leveszem a kapucnis felsőmet, és alaposan megmosom a kezemet. Mama immunszupresszió alatt áll, és a főiskolai hallgatók valóságos petricsészék, a baktériumok bőséges táptalajai. Dr. B. azt mondta, mindig súroljam le a karomat könyékig, és a biztonság kedvéért spricceljem le kézfertőtlenítővel is.

Végre elkészülök, odahajolhatok és elfogadhatom az ölelést. Erős, hosszú ölelés. Mama összefonja az ujjait a hátamon, ahogy mindig szokta, és jól megszorít.

– Hogy telt a napod, szívem? – kérdezi.

Aztán hátradől, a tekintetünk találkozik. Amikor anyámra nézek, mindig hálát érzek amiatt, hogy az örült hajamtól eltekintve szinte a másolata vagyok. Ez lehetővé teszi, hogy azt játszsam, éppen most jöttem ki belőle, és mindenestől az övé vagyok.

– Nem túl rosszul – válaszolok. Óvatosan leülök az ágya szélére, és szemügyre veszem a tálcat, amelyen érintetlenül áll az étel. Mama észreveszi.

– Olyan íze van, mint a szemétnek – legyint a kezével.

– De Mama, ha nem eszel, nem lesz energiád. És szükséged van az energiáidra.

Sóhajt, és az ujjait összefűzi az enyémekkel.

– Tudom. De Barbara, tudod, attól a templomi gondoskodó csoporttól, később majd hoz nekem házi csirkelevest.

Az isten áldja meg azt a templomi programot, komoly terheket vesz le a vállamról. *Nekem* kellene házi kosztot főzőm a mamámnak, nem pedig egy kedves, Barbara nevezetű luteránus hölgynek, de elfogadom. Táplálja Mamát, és így látogatót is kap egy többnyire kellemes ismeretlen személyében. Velem ellentétben, az anyám nem némul el, amikor mások társaságában van, és általában élvezzi a mindennapi csevegéseket.

Mama és én ketten vagyunk egymásnak, és én nem feltétlenül tekintem ezt rossz dolognak, csak úgy, ahogy van. Túl sokat utaztunk az évek során ahhoz, hogy tartós barátságokat kössünk, és mindketten eléggé magányos nők vagyunk. A családom azelőtt is csak Rosa nagymamából és Mamából állt. Rosa nagymama akkor halt meg, amikor középiskolás voltam, és még mindig hiányzik. Igazi tűzijáték volt, szerette a zöldségágyásait és a virágoskertjét, mindig nyert a *Trivial Pursuit* társasjátékban, amelyben műveltségi kérdésekre kell válaszolni, láncdohányos volt, és káromkodott, mint egy matróz. Úgy tűnik, tőle örököltem a vérmelegletemet.

– Rendben. – Előveszek egy narancsot, és elkezdem meghámozni. Amikor már leszedtem az összes finom hártját a gerezdekről, Mama és én megosztozunk rajta. Ez a rutin. – Mi a helyzet? – A szemem a narancson, amint lehántom a héját, és egy adag aromát spriccelek vele a levegőbe. Aggódok, hogy Mamára pillantva azt a bizonyos nézést fogom látni, amivel rossz híreket közöl az ember.

– Milyen helyzet? – kérdezi.

A tekintetem rávillan.

– Ne játszd az ostobát, Joy Sutter.

Elmosolyodik, amitől a szeme is felragyog.

– A szövettan nem volt túl jó, de Dr. B. kitalált nekem egy tervet. Ő az én szentháromságom – eszes, tökös és szívügyesítő.

Hátrakapom a fejemet, hogy megbizonyosodjak róla, senki sincs az ajtóban.

Mama kuncog.

– Tudja, hogy viccelődöm vele. De ha belegondolok, ő ezt teljesen a maga javára fordítja: rávesz olyasmikre, hogy egyem meg az ételemet és sétálgassak a hallban.

– Okos ember – mormogom. – A magas, vörös hajú, jóvágású pasikat mindig is csípted.

– Tetszik, ami tetszik. A vörös hajúak nem kapnak elegendő szeretetet ebben a világban. Na, akkor most te mesélj nekem az életedről, az iskoláról, a csapatról. – Mama fészkelődik az ágyában, és megpróbál elrejteni egy fájdalmas grimaszt. – Úgy érzem, nincs semmi fogalmam mostanában arról, mi zajlik a világban.

Beszélek neki arról a *pad thai* fogásról, amivel Rooney próbálkozott előző este, hogy miképpen lett az egész lakásnak olyan szaga, mint egy rothadó haltetemnek, és hogy a tészta annyira kemény volt, hogy mikor megpróbáltam beleharapni, biztosra vettem, hogy kitört a zápfogam.

Mama addig nevet, amíg el nem fogja egy köhögőroham. Bejön egy nővér, ad neki valamennyi oxigént, és egy olyan pillantást vet rám, ami ezt sugallja: *Higgadj le, Sutter*.

Elhatározom, hogy ezen az estén nem próbálok még egyszer ennyire megnevetetni, és inkább a közelgő mérközésről beszélek neki, a tervezett stratégiánkról, ami ezúttal támadóbb lesz, mint amilyen szokott lenni. Általában én vagyok az élharcos, úgyhogy ha van eszük, az ellenfél engem akar majd kettős fogásba szorítani. Rooney ezúttal másik támadó játékosként fog követni, a szokásos a középpályás helyett, amit általában játszik. Ha Rooney ott van, és lefoglalja a védőket, akkor ő meg én együtt be tudunk rúgni egypár gólt.

– Ez remekül hangzik – mondja Mama. Egy narancsgerezdet tesz a szájába, és mosolyog. – A játékoskereső fejevadászok nemsokára előkerülnek, rajtad tartják majd a szemüket, igaz?

Én is bekapok egy gerezdet.

– Jaja – mondom közben. – Ha még elérhető maradok számukra.

Mama halvány szemöldöke felszalad.

– Ne haragudj, Willa Rose, lemaradtam valamiről? Keményen dolgozó, elkötelezett tanuló vagy. Az osztályzataiddal még soha nem volt semmi probléma.

Felsőhajtok, és oldalra dőlök, amíg a fejem ki nem köt az ölében. Mama a hajamba fúrja a kezét, megpróbálja elsimítani a gubancos káoszt.

– Mondd el nekem, szívem!

Kiömlik belőlem. Hogy milyen naiv voltam, mikor elvártam MacCormacktól, hogy ugyanúgy tegyen, mint eddig minden más tanárom, és mikor rájöttem, hogy nem fog, milyen idegesen próbáltam elkérni tőle, amire szükségem lenne. A seggfej favágóról nem beszélek neki, amíg csak Mama el nem kezd cöcögni és ingatni a fejét.

– Abban sosem voltál jó, hogy kemény vitákat folytass – mondja Mama. – El sem tudom képzelni, honnan örökölted ezt. Ha valaki fizetne azért, hogy a megélhetésért vitatkozzak, megtenném.

A keze olyan megnyugtató, hagyom, hogy a szemem lecsukódjon, élvezem az ujjai érintését, amint ritmikusan fésülgetik a hajamat. Amikor befejezi, a vadóc hajam feleannyira sem gubancos, mint előzőleg, mégis kétszer olyan soknak tűnik. De nem bánom.

– Belőled kitűnő ügyvéd lenne, Mama. Veled meg Rooney-val igazán harcra kész személyek vesznek körül...

– Ez az! – Mama hirtelen a keresztretjvényéhez nyúl, és kidugja a nyelvét, miközben beírja a betűket. – Harcra kész. Ó, Willa, köszönöm. Most már Dr. B. orra alá dörgölhetem, amikor legközelebb felbukkan.

Felkapom a fejemet, és a szemébe nézek.

– Szóval akkor Dr. B. az, aki rávett, hogy keresztretjvényeket fejts?

Anyám pár hete valóságos megszállottja lett a keresztretjvényeknek, a nappal és éjszaka bármely órájában képes üzenetet küldeni, ha tudni szeretné, Rooney vagy én rájövünk-e, mi az általa keresett szó.

– Hát, azt mondta, hogy ha megeszem az ételeimet, és nem veszítek több súlyt, akkor kienged, hogy megnézhessem a bajnoki meccsedet.

– Mama, még túl kell jutnunk egy csomó selejtezőn és válogatón...

– Ó, ó, ó. – Mama feltartja a kezét, és csendre int. – Mit tanítottam én neked?

Felsóhajtok.

– Azt, hogy bármit elérhetek, amire a szívem és az eszem szánom.

– Úgy van. Ha akarod azt a bajnoki mérkőzést, Willa, akkor meg fogod kapni. Mint mondtam, ha megtartom a súlyomat, akkor jöhetek, de ha egy napon megfejem a *New York Times* keresztretjvényét, akkor ő maga fog a spéci sportkocsijával el fuvarozni.

Hirtelen felülök.

– De az San Joséban lesz idén, Mama. Nem veszélyes neked? Az utazás maga is kifárasztana, és a külvilág egy baktériumfesztivál, és...

– Willa. – Mama összefonja az ujjainkat, és biztatóan mosolyog. – Rendben lesz. Ő az orvos, ő tudja.

A vállam előreesik, a gyomromat görcsbe rántja az aggodalom. Utálom, hogy Mama olyan beteg, hogy kórházban kell lennie, de szeretem, hogy itt van, mert tudom, hogy biztonságban van és gondoskodnak róla. Azt szeretném, hogy itt maradjon, és megkapja a szükséges kezeléseket egészen addig, amíg kell. Hála istennek, Rose nagymama hagyott ránk némi meg-

takarítást, ami lehetővé teszi ezt, és Mama katonai nyugdíja is segít. Lényegében ide kerül az összes anyagi forrásunk – Mama rákbetegségének kezelésére, hogy mielőbb javuljon az állapota, amennyire csak lehetséges.

Ennek következtében én eléggé magamra vagyok utalva anyagilag, amit egyáltalán nem bánok. Éveken át dolgoztam minden nyáron egy helyi könyvesboltban; ott tanultam olyan szavakat, mint a szenvedélyes és a harcra kész, így bővítve a szó-kincsemet. Egy menő könyvesbolt, ahol kávé és süteményeket is lehet kapni, elég nagy forgalmat bonyolít a turistákban bővelkedő nyári hónapokban, úgyhogy a rendes órabérem mellé komoly borraivalót is begyűjthettem. Amit a nyáron megkeresek, az a rendelkezésemre álló jövedelmem a tanévre. Ehhez jönnek még az egyetemi és sportösztöndíjak, amiket kapok, így gondos költségvetés-tervezéssel ki tudom gazdálkodni a havi kaja- és egyéb költségeimet a Rooney-val közös albérletben.

Habár az utóbbi hónapokban Rooney „véletlenül” maga fizette ki a bérleti díjat és a rezsiszámlákat ahelyett, hogy hagyta volna, hogy a feleösszegekről csekket állítsak ki és feladjam az övével együtt, ahogy szoktuk. Azt gyanítom, hogy ez azért lehetséges, mert Rooney családja igencsak jómódú – az apja felkapott producer Hollywoodban –, szóval neki ez semmi, és tudja, hogy nekem meg kell húznom a nadrágszíjat. Letagadná, akár az élete árán is, de én tudom.

– Willa, az a messze révedő kifejezés ül az arcodon, aminek semmi keresnivalója egy huszonegy éves lány arcán – mondja Mama.

A keze hideg és fájdalmasan vékony, de én akkor is belefektetem az arcomat az érintésébe. Nem ez az első küzdelme a rákkal; és többet tudok annál, hogy bármennyi vele tölthető időt biztosra vegyek. Az élet törékeny jószág, és bár bennem él a remény, hogy Mama ezt is legyőzi, de sose mulasztanék el semmilyen lehetőséget, hogy élvezzem a jelenlétét.

– Nem kell aggódnod, szívem – suttogja. – Vigyázok magamra. Dr. B. is megtesz értem minden tőle telhetőt, és eleget aggódik mindkettőnk helyett is, rendben?

Mama leejti a kezét, és megszorítja az enyémet.

– Élned kell a saját életedet. Mást se teszel, mint hogy edzésre meg suliba jársz, gyakorolsz, focizol, aztán itt ülsz a kórházban, és nézed, ahogy a mamád megint elveszíti az összes haját.

– Hagyd abba. – A könnyek szúrják a szememet. – Szeretlek. Veled akarok lenni.

– De *élned* is kell, Willa. Kibontakoznod, nem csak túlélned. Menjetek szórakozni Rooney-val. Vegyél fel rövid ruhát, villogtasd meg azokat a dögös focista lábaidat. Csókolózz egy fiúval, szerettezz vele hatféle módon vasárnapig, persze védekezzetek is...

– Anya! – Az arcom tűzpiros lesz. – Tudod, hogy nem randizok!

– Nem azt mondtam, hogy randevúzz. Azt mondtam, hogy feküdj le valakivel.

– *Anyaaaaaa...* – morgok.

– Most már egy jó ideje hol beteg vagyok, hol nem, de tudod, mit, Willa? Nem érzem úgy, hogy túl sokat mulasztanék. Amikor fiatal nő voltam, *éltem*. Vad koncertekre jártam, hátizsákkal utaztam mindenfelé. Fura beat-költő fazonokkal lógtam, vaskos regényeket olvastam és autóstoppal jártam. Fűvet szívtam, és bámultam a csillagos eget teherautók hátuljában vetett alkalmi ágyamban. Szórakoztam és keményen dolgoztam, aztán besoroztak katonának, és beutaztam a világot mint ápolónő. Mindig új helyeket láttam, egzotikus szeretőim voltak, meg egypár szexi katonasrác...

– Mama... – Megrázom a fejemet. Az anyám még most is csinos, így, hogy nincs haja, és a fejét puha turbánba bugyolálták. Távolszó szemé mélybarna, mint az enyémet. A járomcsontja kiugrik, ajkai teltek. Láttam róla fényképeket. Mama

igazi csinibaba volt fiatal korában. Nem igazán szeretek arra gondolni, hogy összevissza kufircolt.

– Ugye érted, amit mondok, Willa? Az élet nem lesz tartalmas nélküled, és semmit sem ígérhet nekünk előre. Rengeteg mindent tudsz nyújtani, és ugyanolyan sok élményt szerezni. Nem akarom, hogy bármiről is lemaradj miattam.

Szeretném megmondani neki, hogy bármiről boldogan lemondanék, amit az élet kínál, ha cserébe örökre megtarthatnám őt magamnak. Szeretném megmondani, hogy félek, hogy betegebbs, mint amennyit nekem látni enged, és hogy utálnám magam, ha azzal tölteném az éjszakáimat, amivel az átlagos egyetemisták szokták, amikor ezeket a tünékeny perceket vele is eltölthetem.

De én én vagyok. Nem beszélek olyan feszélyező dolgokról, mint ez a téma. Úgyhogy inkább megszorítom a kezét, hogy megnyugtassam, és azt mondom:

– Oké, Mama, ezt fogom tenni.